

Koloreen sorgina

Mendiz inguratutako herrixka txiki batean, Iris izeneko sorgin bat bizi zen, Koloreen Sorgina bezala ezagutzen zena. Iris ez zen edozein sorgin: ez zituen edabeak edo sorginkeriak prestatzen jendea beldurtzeko, baizik eta koloreekin magia sortzen zuen jendea hobeto sentiarazteko. Bere soineko koloretsuekin eta kapela puntazorrotz handiarekin, Irisek ortzadarraren itxura zuen kaleetan zehar ibiltzen.

Arratsalde batean, Hana izeneko neskato bat iritsi zen herrira, bere amarekin bizitzera etorri berria. Hana beste haurrengandik desberdina zen: vitiligoa zuen, bere azalean kolore ezberdinetako orban txikiak izatea eragiten zuen larruazaleko egoera bat. Honek ez zion minik egin arren, Hanak ez zuen segurtasunik eta beldur pixka bat sentitzen zuen lagun berriak egiteko orduan. Beldurra zuen beste haurrek barre egingo ziotela edo desberdina izateagatik beldur izango ote zioten.

Hanaren amak Iris ikustera eramatea erabaki zuen, Koloreen Sorgina, beti zekien denak hobeto sentiarazten. Hana Irisen txabolara iritsi zenean, sorgina koloretako hautsak beirazko lapiko handi batean nahasten ikusi zuen. Txabola argiz eta kristalez beteta zegoen, inoiz ikusi zituen kolorerik ederrenak islatzen zituztenak.

“Kaixo, Hana! Zure zain egon naiz”, esan zuen Irisek irribarrez. “Entzun dut beldur ezkutu bat duzula… Esan nahi al didazu zerk eragiten dizun horrela sentitzea?”

Hanak eskuei begiratu zien, non vitiligo orbanak bere azalarekin kontrastatzen ziren. “Besterik ez da desberdina naizela, eta beldur naiz beste haurrek ez nautela lagun gisa nahi izango. Uste dut beldur izango zaizkidala”.

Iris haren ondoan belaunikatu eta eskuak oso samur heldu zizkion. “Zure azalean daramatzazun koloreak ederrak dira, Hana. Kolore bakoitzak istorio eta emozio bat ditu. Erakutsiko dizut nola koloreek beldurra galtzen lagun zaitzaketen”.

Orduan, Iris zeru urdin distiratsuko hautsa hori distiratsu pixka batekin nahasten hasi zen. Leunki putz egin zuen, eta urrezko argi txiki batek inguratu zuen Hana. “Kolore honi ausardia deitzen zaio”, azaldu zuen. “Jantzitzen duzunean, gogoraraziko dizu zure balioa edozein beldur baino askoz handiagoa dela”.

Ondoren, arrosa eta lila hautsa nahastu zituen, eta laino leun batek Hana inguratu zuen besarkada bero baten antzera. «Hau lasaitasunaren eta maitasunaren kolorea da. Gogoraraziko dizu maitatua zarela, bakarrik sentitzen zarenean ere».

Azkenik, Irisek ortzadar bat sortu zuen Hanaren inguruan, kolore biziko argi bat, distira eginarazi ziona. «Hau onarpenaren kolorea da. Beste haurrek ortzadar honekin ikusten zaituztenean, jakingo dute lagun berezi bat zarela».

Hanak irribarre egin zuen lehen aldiz herrira iritsi zenetik. Kolore bakoitzak indarrez eta konfiantzaz betetzen zuela sentitu zuen. Gau hartan, etxera itzuli zenean, ispiluan bere orbanak begiratu zituen eta

Irisek eman zizkion koloreen magia ikusi zuen. Ordutik aurrera, beldur pixka bat edo segurtasun eza sentitzen zuen bakoitzean, koloreak gogoratzen zituen eta nola eman zioten bere burua izateko indarra.

Eta denbora gutxira, aurkitu zuen herriko beste haurrek ez ziotela beldurrik, baizik eta bere kolore bereziekiko jakin-mina zutela eta bere lagunak izan nahi zutela. Irisi, Koloreen Sorginari, esker, Hanak ikasi zuen bere desberdintasuna zerbait ederra zela, bakarra eta berezi egiten zuela.